

кжща и дворъ; — градина, дѣто едрѣятъ ябълки и зрѣятъ вишни . . . Бѣдний, бѣдний Янко!

Наскоро нещастното говедарче изпитало нови горчила. Стариятъ говедаръ хваналъ Янко за ржцѣ и го завелъ при леля му.

— На ви го това негодно момче. Приберете си го и нищо нѣма да ви заплатя за този разбойникъ . . . Само на свирка пици, а работа не върши . . . Изпусналъ говедата въ нивитѣ. Загубата отъ менъ ще искатъ. Тежко ми и горко! Не ща го . . .

— Не си го държалъ строго, дѣдо. Разхайтилъ се е. Лошо си училъ злодѣя; трѣбваше да го биешъ, се разкрѣщѣла лелята.

Янко останалъ пакъ въ кжщата на леля си да прѣслужва кое-що; но слѣдъ тази случка животътъ на момчето станалъ още по тягостенъ. Слѣдва.

Божанъ.

Заплака стадо, заблѣйка

Доло при пусти полугари,

Доло подъ кръшни чукари,

Кждѣто цѣвти синчеца,

Синчеца още равнеца.

Заплака горко, завайка

За младъ овчаря—стопанинъ,

За юнакъ Божанъ загорецъ,

Че нѣма Божанъ да дойде